

17.6.2018

3. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatriilo, že by jiný bůh, mimo tebe, Hospodine, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká. Zasaduješ se o toho, kdo s radostí koná spravedlnost, o ty, kdo na tebe pamatují na tvých cestách.“

Iz 64,3-4

Píseň 158 *Samému Bohu sláva, čest (CoG 45)*

Modlitba: Hospodine, svatý Bože, Pane náš, děkujeme Ti za tento den, kdy si smíme spolu s našimi sestrami a bratry v Kristu připomenout, co jsi pro nás učinil, co nám dáváš i co nám slibuješ. Děkujeme Ti, že jsi pro nás stvořil tuto zemi, krásnou na pohled, příjemnou k obývání, skýtající mnohý užitek, že jsi z lásky k nám lidem poslal svého Syna Ježíše Krista, ztělesněnou Pravdu i Milosrdenství, že nám dodnes dáváš z jeho Ducha žít, a posiluješ v nás naději, že takový život není a nebude marný, nýbrž věčný. Dej, ať toto připomenutí dnes dovedeme zaslechnout a přijmout, abychom se společně povzbudili a žili Tobě ke cti a bližním k užitku. Amen

Čtení: Ex 3,1-15

Píseň 438 *Přišli jsme, ó Ježíši (CoG 44)*

Text: Mt 18,18-20

Kázání: Milé sestry, milí bratři, přátelé, jsme shromážděním církve Kristovy? Mohou se na nás vztahovat slova Ježíšova:

„Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“? Jestliže ano, co z toho plyne? - - Že máme usilovat o shodu. Shromážděním církve není takové setkání, na které se každý dostaví sám za sebe, třebaš i něco vyposlechně, něco si z toho vezme a domů odnese, ale přitom nevyjde ze své ulity, nepřipojí se - byť jen vnitřně, v duchu - k ostatním. Zvláště

pak ke společné touze, společnému volání, ke společným prosbám.

V křesťanské víře nejde jen o budování a pěstování vlastní duchovní osobnosti (ač i to může být důležité!), nýbrž o vytváření společenství. Společenství mohou být různého druhu, společenství přátel, spolků, neformálních part. A všechny ty přátelské vztahy a vazby jsou cenné. Důvodů k sejití a vytváření společenství může být mnoho. Podle Ježíše se církev schází ke společným prosbám. Říkáváme, že jdeme do kostela načerpat. Připojme si k tomu další důvod: jdeme, abychom se spojili v prosbách a přimluvách.

Jestliže o něco prosím, jsem si vědom nějaké nedostatečnosti. Vznáším prosbu, protože něco schází mně nebo někomu jinému. Vznáším prosbu, protože se cítím na tu věc slabý, bezmocný. V biblickém poselství nejčastěji nacházíme prosby o odpuštění, přimluy za druhé a za celé stvoření. Vznáším prosbu, mám-li někoho, o kom se domnívám, ba věřím mu, že může pomoci. Má dostatek moudrosti, sil, vynalézavosti i citlivosti, aby pomohl. Tak se obracíme k nebeskému Otci.

Ježíš nám nabízí posilu v této víře, jestliže se ve svých prosbách budeme shodovat. Shodovat zní doslova v řečtině *symfonovat* neboli *souznít*. A tak, jako kdyby symfonie hrála unisono jedním hlasem na jednom tónu, byla by pěkně nudná, tak i symfonie sborových proseb nemusí být jednobarevná. Apoštol Pavel mluví o církvi jako těle Kristově, v němž jsou různé orgány a končetiny, každý vykonává jinou funkci, ale jsou spojeni, jeden druhého potřebuje a podporuje. Podobně tomu může být i s našimi prosbami - nemusí být téhož znění, ale mají hledat souznění - být jednoho Ducha, jednoho shodného zaměření při vši své rozmanitosti. Pojdme mluvit o tom, co nás trápí, co považujeme za podstatné, po čem toužíme, co by se mělo změnit, zač prosit!

V modlitbě Páně prosíme: *bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi*. Neboli: staniž se, jak ty chceš, Bože. Co rozhodneš v nebi, ať se zde na zemi uskuteční. A my sami se nabízíme k uskutečňování tvé vůle. Zde však Ježíš říká: *na čem se shodnete na zemi, to vám nebeský Otec učiní*. Obrácené pořadí. Nabízí se nám tu možnost: můžeme se stát partnery a spolutvůrci Boží skutečnosti, nemusíme jen uskutečňovat nějakou předem danou Boží vůli. Apoštol Pavel

řekne: *nejste již otroci, ale svobodní synové a dědicové.*

Biblická tradice zná obojí: situace, kdy má být člověk naprosto podřízen svrchované Boží vůli, a na druhé straně i onu možnost, kdy člověk diskutuje s Bohem, vyzývá ho, žádá a jeho postoj je Pánem Bohem přijímán. Obojí platí. Člověk má brát vážně Boží Slovo - a zároveň smí věřit, že také Bůh bere vážně lidské slovo.

Bůh bere vážně lidské slovo - o tom nás Ježíš ujišťuje. Bůh tak může učinit, jak chce, kdy chce a komu chce, ale zvláštní zaslíbení má takové shromáždění, kde je přítomen Kristus. Nebeský Otec učiní, oč prosíte - neboť „kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“.

Kvůli Kristově přítomnosti a ne pro lidskou vtípnost, zbožnost či výmluvnost dopřává Hospodin sluchu našim prosbám. Kristova přítomnost je zaslíbena shromáždění už dvou či tří. Nemusí to být žádný dav. To pohané myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov - anebo pro množství účastníků, ale tady nejde o kvantitu, nýbrž kvalitu. Kvalita shromáždění pak není dána kvalitou účastníků - ba dokonce, myslím, čím více sami sebe považují za zvláště hodné vyslyšení, tím hůře. Kvalita shromáždění je dána tím, že se schází "ve jménu" Kristově. Kdosi kdysi napsal vtípný esej o tom, kolik zla bylo v lidských dějinách napácháno ve jménu toho či onoho, ve jménu kříže, ve jménu Alláhově, ve jménu komunismu, ale že by konečně bylo třeba, abychom se za nic neskrývali, ale jednali každý ve svém jménu - totiž na svou odpovědnost. Naprosto s tím souhlasím a myslím, že i biblické poselství k takové odpovědnosti vede.

Zde na tomto místě je míněno docela jiné "ve jménu". Žádné heslo, program či dokonce ideologie, pod něž se dá skrýt leccos nízkého, násilnického či dokonce zruďného, co třeba plyne z vlastního sebezáchovného strachu. Spíše než "ve jménu" by se mělo překládat "ke jménu". Ti, kdo se takto scházejí, se vztahují směrem ke Jménu, směřují do Jména, od něho očekávají pomoc a záchranu a jím se nechávají inspirovat, korigovat a táhnout kupředu. Toto jméno není heslem, není žádnou ideologií, nýbrž celou skutečností, událostí spásy zjevenou v dějinách Izraele a v

životě Ježíše Krista. Toto jméno zní JSEM KTERÝ JSEM. Toto jméno je řečeno těm, kdo uvízli v otroctví, kdo ustrnuli ve své beznaději: „Jsem živý Bůh, Jsem ten, který na tebe nezapomněl, Jsem ten, který vysvobozuje“ - to je jméno Boží zjevené Izraeli skrze Mojžíše a událost exodu. A podobně se JSEM KTERÝ JSEM objevuje v Novém zákoně: „Jsem ten Ukřižovaný a Vzkříšený, Ježíš Nazaretský, Kristus, ten pro vás z lásky dobrovolně obětovaný. Ten, který přemohl otroctví smrti a strachu z nicoty. Já jsem ta cesta, pravda a život. To je navěky mé jméno.“ Tohle jméno, ke kterému se prosebníci vztahují, proměňuje touhy, přání a prosby, zbavuje malosti, závisti, obav, a otvírá je pro pravdu a pro naději. Shromáždění hříšníků, těch, kterým cosi schází, u sebe i v celém stvoření, ale vztahují se k tomuto jménu, vztahují se - sami nesvatí - ke svatému, takovému shromáždění je přislíbena Kristova přítomnost a s ní víra, že jejich prosby nejsou a nebudou marné, že sám Hospodin, Bůh Stvořitel a Bůh Otec Ježíše Krista bude zde i v celém stvoření při díle. Amen.

Píseň 182 *Pán Bůh je síla má*

Křest Johanky Pokorné a Matouše Terziče

Píseň 614 *Vzdávám ti, Bože, chválu svou*

Ohlášky, Sbirka

Píseň (Svítá) 379 *Vstaň a hledat pojd' tu zem*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“ Ga 6,2

Požehnání

Píseň 177 *Nuž Bohu děkujme (CoG 20)*